

Recomandare privind acvacultura de apă dulce și animalele sălbatice

AAC 2022-10

martie 2022

Consiliul consultativ pentru acvacultură (*Aquaculture Advisory Council* – AAC) își exprimă recunoștința pentru sprijinul financiar oferit de UE.

Index

Index	2
Justificare.....	3
Cadru	5
Conflicte.....	9
Situția existentă.....	9
Evaluarea daunelor.....	16
Atenuare.....	19
Inventarierea și eficiența metodei	19
Abordarea pisciculturilor	19
Abordările organismelor responsabile cu starea de întreținere a animalelor și ale ecologiștilor .	22
Eforturile de obținere a unui compromis.....	24
Soluții comune pentru efectele animalelor sălbatice asupra acvaculturii	25
Recomandări	26
Opinie divergentă	26

Justificare

Piscicultura de apă dulce există în Europa de 800 de ani. Creșterea crapilor în iazuri și heleșteie se desfășoară în mijlocul naturii și în armonie cu aceasta. Datorită gestionării durabile și prietenoase cu natura, iazurile și heleșteiele mari se numără printre cele mai valoroase peisaje culturale din punct de vedere ecologic, fiind și peisajele cele mai bogate în specii din țara noastră. Dezvoltarea pe perioade îndelungate a condus la ecosisteme foarte stabile, fără a fi nevoie de modificări majore. În prezent, în mare parte cu cele mai bune intenții, numeroase cerințe și norme pentru conservarea acestor zone sunt adoptate prin intermediul reglementărilor UE pentru a proteja anumite specii și, în același timp, ecosistemele complexe pe cale de dispariție, cu numeroase plante și animale incluse în lista roșie pentru a promova, se pare, biodiversitatea. Multe iazuri și heleșteie fac obiectul directivei UE privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică și al directivei UE privind conservarea păsărilor sălbatice sau sunt rezervații naturale. Reglementările existente impun, de asemenea, protejarea unor specii de animale care cauzează daune devastatoare economiei iazurilor și a heleșteielor, amenințând, astfel atât ecologia, cât și economia exploatațiilor piscicole. Printre aceste specii de animale se numără în principal speciile de cormoran, vidrele și bătlan, deși ar fi necesar doar 15% din efectivul de păsări existente pentru a asigura un efectiv stabil. Atunci când cormoranii invadează un iaz, aceștia rămân zile întregi, consumând, adesea, până la 80-90% din producție. Peștii care supraviețuiesc sunt de obicei grav răniți, nu pot fi vânduți și sfârșesc prin a muri după un proces lung și chinuitor. La acestea se adaugă pierderile de pește cauzate de egreta mare și egreta mică, de corcodelul mare, de ferăstrașul mare și de nurca nord-americană. În ultimii ani, populațiile de vidră și de cormoran mic s-au extins rapid, provocând pierderi dramatice în efectivele de pește. Având în vedere toate aceste daune, nu trebuie luat în considerare doar aspectul financiar, ci și starea de întreținere a peștilor de crescătorie. De asemenea, trebuie subliniat faptul că numărul tot mai mare de cormorani mari nu duce doar la daune în iazuri și heleșteie, ci amenință mai multe specii pe cale de dispariție din apele naturale, în special populațiile de sturioni care iernează.

Contrar promisiunilor realizate cu ocazia introducerii unor programe de conservare cum ar fi Natura 2000 și Planul european de gestiune a cormoranilor, protecția cormoranilor (*P. carbo carbo*/*P. carbo sinensis*) și a altor prădători (bătlanul, vidra) rămâne o prioritate și în prezent. Această protecție intensivă a unei singure specii de animale duce la renunțarea la producția extensivă de pește și elimină, astfel, baza întregului ecosistem. În anumite zone, statele membre (SM) au elaborat planuri etapizate de soluționare, începând cu rambursarea costurilor și terminând, într-o a patra etapă, cu îndepărtarea animalelor prădătoare specifice din perimetrele exploatațiilor, dar nu există coerență între SM. Trebuie menționat faptul că există două niveluri ale conflictului dintre prădători și piscicultură: primul este la nivelul fermei, luând în considerare capacitățile piscicultorului în ceea ce privește protejarea întreprinderii sale, iar al doilea se referă la instrumentele de gestionare a populației.

De exemplu, ornitologii au estimat că numărul total de perechi de cormorani care se înmulțesc în zona Palearcticului Occidental a fost cuprins între 406 000 și 421 000 în perioada 2012–2013. Pe baza datelor biologice, acest lucru înseamnă că, în acea perioadă, erau prezente în fiecare an în total 1 600 000 de exemplare din această specie. Conform celor mai recente date deținute de Rețeaua europeană de informare și observare a mediului, numărul total de perechi reproducătoare din specia cormoran mare estimate a fi prezente în perioada 2013–2018 a fost cuprins între 222 000 și 267 000 de perechi, ceea ce reprezintă o creștere de 14% în raport cu perioada anterioară¹. Populația totală de cormorani estimată pentru 2020 în Palearcticul Occidental este de aproximativ 3 000 000 de exemplare.

¹ https://nature-art12.eionet.europa.eu/article12/summary?period=3&subject=Phalacrocorax+carbo&reported_name=

Cormoranul mic, al cărui număr a crescut brusc în ultimii ani în Europa Centrală, reprezintă o problemă și mai gravă din punct de vedere juridic. În plus, această creștere semnificativă a numărului de exemplare cauzează probleme imposibil de gestionat în ceea ce privește creșterea puietului în primul an în iazuri și heleșteie.

Deoarece refacerea speciei cormoran mare datorită Directivei Păsări este prezentată ca o poveste de succes a legislației restrictive aprobate în 1979, creșterea exponențială a populației și extinderea teritorială ar trebui atribuite, folosind o abordare bazată pe ecosistem, lipsei strategiilor de gestionare a populației care au fost aplicate înainte de anii 1960.

Dezvoltarea populației de vidre este caracterizată de o expansiune continuă de la est la vest. De-a lungul anilor, populația acestora s-a extins cu o viteză de aproximativ 5-10 km pe an în direcția Austriei și Bavariei. Comportamentul său teritorial înăscut face ca teritoriul său să se extindă în lungime până la 15 km în râuri. Cu toate acestea, dacă oferta de hrană este suficient de mare, cum este cazul în iazuri și heleșteie, acest lucru se schimbă și, ca urmare, există mai multe familii de vidre prezente în cele mai mici spații. Spre deosebire de comportamentul de prădător al bătlanului și al cormoranilor, care prind doar peștii pe care îi pot înghiți (dar care, adesea, rănesc până la moarte peștii pe care nu reușesc să-i prindă), vidra este pregătită și capabilă să prindă și să ucidă pești reproducători care cântăresc, de obicei, până la 4-5 kg sau chiar mai mult. Deoarece această specie de animale are un instinct de vânatoare care nu se limitează la prada necesară pentru nevoile zilnice, vidra ucide mult peste acest necesar (ucidere în exces). Nivelul daunelor din iazuri și heleșteie depinde în special de mărimea acestora. Cu cât sunt mai mici, cu atât este mai ușor ca peștii să fie urmăriți și uciși pe întreaga suprafață a acestora. Astfel, în cazul țărilor în care se practică creșterea peștilor în iazuri, sunt afectate în special zonele cu structuri de mici dimensiuni. Peisajul iazurilor și al heleșteielor din nord-estul Bavariei este dat ca exemplu. Aici, dimensiunea medie a iazurilor și a heleșteielor este <1 ha. Iazurile și heleșteiele de reproducere și de depunere a icrelor au, adesea, o dimensiune de doar câteva 100 m². În aceste iazuri și heleșteie, o vidră ucide până la 30 de animale într-o singură noapte, deseori întreaga populație și, mai ales, peștii reproducători. Utilizând date foarte exacte din Austria, sunt citate ca exemplu dezvoltarea și impactul asupra acvaculturii. Diferitele zone de crap din Europa au soiuri speciale cu diverse etichete de calitate naționale și europene, subliniind crearea unei identități în zonele rurale, care vine odată cu creșterea crapului în iazuri și heleșteie.

Peștilor din regiuni precum Bavaria de Nord li s-a atribuit eticheta UE „indicație geografică protejată” (IGP) și, începând cu 2021, activitatea de creștere a crapilor în iazurile și heleșteiele bavareze (*Bayerische Karpfenteichwirtschaft*) poartă sigiliul „patrimoniului cultural imaterial” al UNESCO. În timp ce vidra este plasată sub protecție fără excepție, abandonarea acestor biotopuri înseamnă că se pierde și baza de viață pentru amfibieni, insecte și păsări acvatice. Acest lucru se adaugă la faptul că presiunea alimentară exercitată de vidre are, de asemenea, un efect direct asupra populațiilor de păsări.

Problema amenințării prădătorilor asociați iazurilor și heleșteielor din SM este aproape omniprezentă. Diferențele regionale sunt corelate cu ordinea importanței amenințării. În iazurile și heleșteiele mari, cum ar fi cele din Cehia, Ungaria, România și din nordul și estul Germaniei, posibilitatea de a controla eficient speciile de păsări prădătoare este foarte limitată din cauza dimensiunii mari a zonei; în timp ce vidrele pot cauza daune mai grave în iazurile și heleșteiele mai mici, de aproximativ 1 ha, din Bavaria sau Austria Inferioară. În UE, diversele reglementări sunt transpuse în norme extrem de stricte, oferind unele argumente ale SM în favoarea inacțiunii și făcând imposibil orice pas către o soluție practică comună. În plus, obstacolele pentru apărarea efectivelor de pește ale crescătorilor sunt atât de mari, încât nu pot fi depășite decât în cazuri excepționale.

Proprietarii de iazuri și heleșteie renunță înainte de a iniția orice acțiune. Evaluarea comună a tuturor grupurilor de interes în ceea ce privește evoluția populației de prădători și rezultatele procesului de încercare de obținere a unui consens sunt descrise în paginile următoare. Cerințele economiei iazurilor și a heleșteielor de a asigura supraviețuirea piscicultorilor sunt formulate la fel de clar ca și lipsa de înțelegere a motivelor pentru care protecția unei singure specii de animale este situată mai presus de importanța întregului ecosistem. Astfel, gestionarea la nivel local rezolvă doar o problemă locală pentru o vreme și s-a dovedit a fi costisitoare și conflictuală, precum și ineficientă la scară largă. Mai mult, deoarece este o problemă paneuropeană, este nevoie de o abordare de gestionare la nivel european holistică și anticipativă.

Producția de pește în iazuri și heleșteie a existat încă din Evul Mediu timpuriu și de atunci a modelat peisajul unor zone mari. Acest statut a putut fi menținut doar prin contribuție continuă a oamenilor. Dimpotrivă, iazurile și heleșteiele abandonate care au fost transformate în timp în terenuri arabile au dus la o valoare ecologică diminuată. Astfel, starea și conservarea zonelor de valoare este antropogenă și nu rezultatul unei naturi neatinse. În acest timp, prin această utilizare, s-a dezvoltat un peisaj cultural valoros, cu o mare diversitate de floră și faună. Acest fapt a fost luat în considerare ultima dată (în 2020) prin recunoașterea zonelor de crap ca patrimoniu cultural mondial sau ca situri Ramsar înregistrate. Această situație poate fi menținută doar prin intervenție umană continuă și moderată.

Proprietarii de iazuri și heleșteie trebuie să mențină gestionarea tradițională a iazurilor și a heleșteielor în viitor, iar pentru aceasta, următoarele acțiuni reprezintă o condiție prealabilă:

- O posibilitate de a-și proteja eficient efectivele. În cazul în care acest lucru are costuri asociate, acestea trebuie să fie suportate din fonduri publice, deoarece tot publicul este cel care intervine în proprietatea privată a proprietarilor de iazuri și heleșteie prin protejarea prădătorilor.
- Un cadru de acțiune mai puțin birocratic pentru o gestionare durabilă, care să permită gestionarea cu succes din punct de vedere economic, ecologic și social. Acesta va trebui să includă, de asemenea, gestionarea efectivelor și, dacă este necesar, uciderea unor specii problematice la scări regionale adecvate, independent de frontierele naționale.
- O remunerație adecvată pentru serviciile prestate pentru binele comun, cum ar fi sprijin funciar bazat pe parametri de biodiversitate, ar fi o opțiune ideală.

Piscicultorii doresc să rămână morali, oferindu-ne, în același timp, un produs durabil pentru planeta noastră, creând zone umede artificiale și oferind o parte din acestea Naturii – ceea ce ei sunt obișnuiți să facă. Dar dacă reglementările nu le permit să mențină acest sistem special de producție și dacă piscicultura nu mai continuă să fie profitabilă, aceasta nu mai poate alimenta oamenii sau speciile protejate!

Cadru

Ori de câte ori natura nu a putut furniza suficienți pești și alte organisme acvatice pentru a satisface nevoile comunităților, oamenii au dezvoltat acvacultura. Acvacultura tradițională a fost întotdeauna asociată cu habitatele naturale sau seminaturale și, prin urmare, presupune interacțiuni cu factorii de mediu.

Unul dintre cele mai vechi conflicte cunoscute este cel dintre activitatea de creștere a crapilor și păsările consumatoare de pește. Încă de la jumătatea secolului al XIII-lea, Albertus Magnus a descris cormoranul, denumit atunci Morfex, în cartea sa *De Animalibus*, ca fiind „o pasăre foarte vorace, care provoacă daune în iazurile cu pește”². Nu mulți ani mai târziu, la 12 octombrie 1377, împăratul roman Carol al IV-lea a ordonat locuitorilor din Breslau (astăzi, Wrocław), unde se află unul dintre cele mai vechi iazuri și heleșteie de crap din Europa (Milicz), să „ucidă și să extermine corbii de apă” din locurile în care „trăiesc și unde își au cuiburile”. Acest lucru devenise necesar „deoarece corbii de apă... provoacă mari daune peștilor din apă”³. Marele biolog Buffon a descris, în al optulea volum al lucrării sale de nouă volume despre păsări (1770–1783), influența cormoranilor asupra iazurilor cu pești⁴: „Cormoranul este atât de îndemânatic la pescuit și atât de lacom încât, atunci când vizitează un iaz, face mai multe ravagii decât un întreg stol de alte păsări consumatoare de pește. Din fericire, se găsește aproape întotdeauna pe coastele mării și rareori este întâlnit în apele interioare”. Chiar și așa, în apele interioare ale Europei, cormoranii erau prezenți acolo unde existau iazuri de crap și, pentru a proteja fermele piscicole, întotdeauna au fost folosite practici de vânatoare, fără a avea un impact major asupra populației de păsări.

Impactul real a început în secolul al XIX-lea, când s-a renunțat la creșterea crapilor, după sute de ani de dezvoltare în întreaga Europă, ca urmare a revoluției industriale (multe iazuri și heleșteie erau folosite și ca mori de apă) și a recuperării mai multor terenuri pentru alte forme de agricultură și de creștere a animalelor considerate mai profitabile. Intensificarea agriculturii, utilizarea pesticidelor și a îngrășămintelor, transformarea zonelor umede în zone agricole și vânatoarea de păsări sălbatice au fost argumentele care au stat la baza Directivei Păsări din 1979. Totuși, în anii 1970, numărul cormoranilor nu era atât de alarmant, așa cum reiese din datele publicate de Franz Kohl în 2015 (sintetizate mai jos):

² Stadler, H. 1916: Albertus Magnus. De animalibus libri XXVI. Nach der Cölners Urschrift. Erster Band. - Aschendorff, Münster. (În germană și latină)

³ Beike, M. (2014). *Phalacrocorax carbo sinensis* în Europa-indigen sau introdus? (S. Ruuskanen, Ed.) *Ornis Fennica*, 91(1), pg. 48-56

⁴ Buffon, G. L. L. 1792-1793. Istoria naturală a păsărilor. W. Smellie, traducător. 9 volume. A. Strahan, T. Cadell și J. Murray, Londra, Regatul Unit.

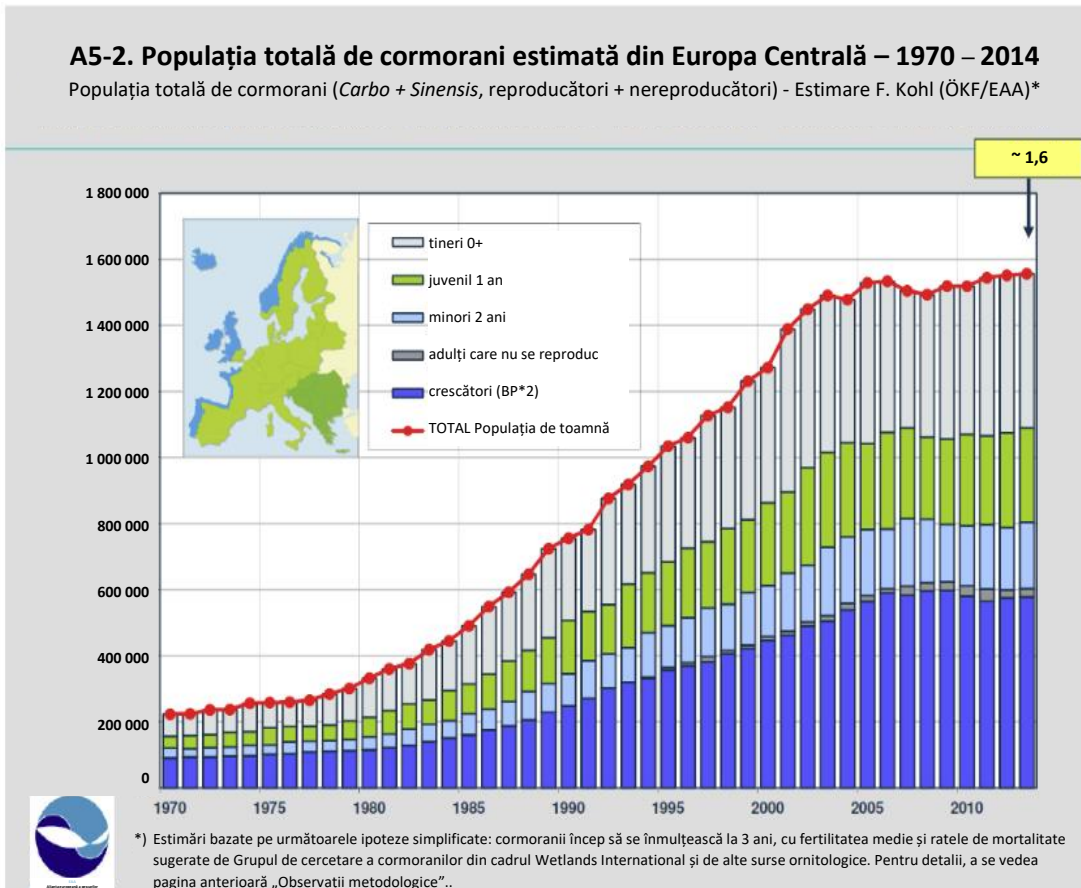

Figura 1. Populația de cormorani din Europa Centrală (1970 – 2014); ipoteza că cormoranii încep să se reproducă la trei ani, fertilitatea medie și ratele de mortalitate (sursa: Alianța Europeană a Pescarilor Sportivi)

Statutul de protecție a cormoranilor a triplat populația în 15 ani, între 1979 și 1994. Cifrele înregistrate înainte de 1994 au determinat adoptarea recomandării 4.1 a Comitetului științific pentru conservarea și gestionarea cormoranilor în regiunea african-eurasiatică, în cadrul celei de-a patra sesiuni a conferinței părților la Convenția privind conservarea speciilor migratoare de animale sălbatice (Convenția de la Bonn), (Nairobi, 7 – 11 iunie 1994). Documentul recunoaște că „sporirea populațiilor de *Phalacrocorax carbo* și *Phalacrocorax carbo sinensis* a creat conflicte cu interesele oamenilor, în special în zonele de piscicultură, în apele interioare de coastă și în sistemele fluviale” și că „tendința populației subspeciei de cormoran mare, *Phalacrocorax carbo sinensis*, atât ca număr, cât și ca arie de răspândire, este în creștere”. În cele din urmă, Convenția recomandă cercetări privind „evaluarea daunelor cauzate de cormorani pescuitului”, „eficiența tehnicilor de descurajare și dezvoltarea altor tehnici de protecție a pescuitului” și „asigurarea faptului că cormoranii sunt uciși numai în condiții controlate”. Din iunie 1994, numărul cormoranilor, în special *P.c. sinensis*, în Europa, cu excepția Rusiei și a Ucrainei, aproape s-a dublat în douăzeci de ani. Între timp, în 1997, Comisia Europeană a decis să elimine cormoranul mare din anexa I a Directivei Păsări⁵. În 2008, Heinz Kindermann (deputat în Parlamentul European) a redactat un „raport referitor la elaborarea unui plan european de gestionare a efectivelor de cormorani pentru minimizarea impactului tot mai mare al acestora asupra

⁵ https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/IP_97_718

efectivelor piscicole, pescuitului și acvaculturii”, care a fost ulterior redenumit „Planul european de gestiune a cormoranilor” de către Parlamentul European și adoptat.⁶

Parlamentul European a finanțat un studiu privind conflictele dintre cormorani și acvacultură în 2013⁷. De asemenea, Comisia Europeană a finanțat o serie de studii privind efectele prădătorilor asupra pisciculturii, în special a cormoranilor, prin diverse mecanisme și programe, cum ar fi „*Framework for Biodiversity Reconciliation Action Plans (Cadru pentru planuri de acțiune pentru reconcilierea biodiversității)*”⁸ (FRAP, 2006), „*Reducing the Conflict between Cormorants and Fisheries on a Pan-European Scale (Reducerea conflictului dintre cormorani și industria de pescuit la scară paneuropeană)*”⁹ (REDCAFE, 2002), „*Interdisciplinary Initiative to Reduce pan-European Cormorant-Fisheries Conflicts (Inițiativa interdisciplinară pentru reducerea conflictelor pan-europene dintre cormorani și pescuit)*”¹⁰ (INTERCAFE, 2008) și „*Sustainable Management of Cormorant Populations (Gestionare durabilă a efectivelor de cormorani)*”¹¹ (CorMan, 2013). Unele SM au finanțat cercetări privind efectele altor prădători, cum ar fi vidra, asupra pisciculturii, de exemplu, „*Effects of land use change on the population dynamic and distribution of the Eurasian otter (Lutra lutra) in Saxonia and Germany [Efectele modificării utilizării terenurilor asupra dinamicii și distribuției populației de vidră eurasiatică (Lutra lutra) în Saxonia și Germania]*”¹² (2013), „*Human-wildlife conflicts at pond fisheries in eastern Poland: perceptions and management of wildlife damage*” (Conflicte între om și animalele sălbatice în zona iazurilor și heleșteilor din estul Poloniei: percepții și gestionarea daunelor cauzate de animalele sălbatice)¹³ și „*Pilot Study 4: Environmental Data on Aquaculture – Austria (Studiu pilot nr. 4: Date de mediu privind acvacultura – Austria) (2020)*”¹⁴.

De fapt, Parlamentul European a reiterat recent necesitatea unei schimbări de paradigmă în ceea ce privește impactul prădătorilor asupra pisciculturilor europene care administrează iazuri și heleșteie, „aceștia înregistrând pierderi substanțiale ce afectează întregul stoc din cauza prădătorilor precum vidra, bătlanul și cormoranul; subliniază că acești prădătoriucid, de asemenea, puietul de șalău și de crap, limitând astfel în mod semnificativ creșterea și reproducerea peștilor de apă dulce; invită, prin urmare, statele membre să aplice derogările existente cu privire la bătlan și cormoran și invită Comisia să realizeze o revizuire a stadiului de conservare a vidrei și să autorizeze, dacă este necesar, eliminarea și controlul acestor animale de pradă”¹⁵.

În rezoluțiile finale, conferințele internaționale privind crapul din 2011, 2013, 2015, 2017 și 2019 au solicitat Comisiei Europene să ofere mai mult sprijin și un plan de acțiune coerent pentru relația dintre prădători și piscicultură. Asociațiile europene de fermieri, precum *Federation of European Aquaculture Producers* (Federația Europeană a Producătorilor din Acvacultură) (FEAP) și Comitetul Organizațiilor Agricole Profesionale și Confederația Generală a Cooperativelor Agricole (COPA-COGECA) au solicitat, de asemenea, în repetate rânduri, o soluție pentru a se asigura că nu se renunță la piscicultură din cauza pierderilor pe care le suferă în fiecare an, în special crescătorii de crap. Acest lucru devine

⁶Raport referitor la elaborarea unui plan european de gestionare a efectivelor de cormorani pentru minimizarea impactului tot mai mare al acestora asupra efectivelor piscicole, pescuitului și acvaculturii (2008/2177 (INI))

⁷ Cowx, I.G. - BETWEEN FISHERIES AND BIRD CONSERVATION: THE CORMORANT CONFLICT (ÎNTRE PESCUIT ȘI CONSERVAREA PĂȘĂRIILOR: CONFLICTUL CORMORANILOR), Raport pentru Comisia pentru pescuit a Parlamentului European (PECHE), IP/B/PECH/IC/2012-046 [2013];

⁸ <https://www.ufz.de/index.php?en=43183>

⁹ http://cormorants.freehostia.com/cormo_news/Redcafe_final_report.htm

¹⁰ <http://www.intercafeproject.net/COST.html>

¹¹ <https://ec.europa.eu/environment/nature/cormorants/management.htm>

¹² <https://www.ufz.de/index.php?en=37969>

¹³ Kloskowski, Janusz. (2011). Human-wildlife conflicts at pond fisheries in eastern Poland: Perceptions and management of wildlife damage (Conflicte om-viață sălbatică în zonele de pescuit în iazurile și heleșteiele din estul Poloniei: Percepții și gestionarea daunelor provocate de animalele sălbatice). European Journal of Wildlife Research. 57. 295-304. 10.1007/s10344-010-0426-5.

¹⁴ <https://www.umweltbundesamt.at/fileadmin/site/publikationen/repo715.pdf>

¹⁵ https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-8-2018-0248_RO.pdf

din ce în ce mai important, deoarece economia creșterii crapului în iazuri și heleșteie oferă condiții de habitat pentru un număr mare de păsări protejate și îndeplinește condițiile pentru a fi declarate zone Natura 2000. Încetarea pisciculturii în aceste zone duce nu doar la o pierdere a activității economice, ci și a biodiversității asociate acestora.

Conflicte

Situația existentă

În România, a fost interzisă descurajarea, împușcarea pentru a alunga sau împușcarea pentru a ucide, deoarece cormoranul mare a fost menținut sub un statut de protecție strictă conform legislației naționale. În 2019, legislația a fost schimbată, iar cormoranul poate fi controlat prin metode letale în perimetrele fermelor piscicole, dar nu a fost alocată încă nicio cotă, deoarece asociațiile vânătoarești nu sunt interesate de cormorani. Nu există norme de compensare a pierderilor și nicio formulă obiectivă de calcul pentru acestea. Planurile de gestionare a siturilor Natura 2000 nu includ nicio formă de compensare pentru restricțiile care sunt stabilite împotriva gestionării tehnologice tradiționale a pisciculturii. Echipamentele neletale cumpărate de piscicultori prin FEP 2007–2013 au fost interzise în scurt timp de autoritățile de mediu. Etapa consultativă a elaborării planurilor de gestionare a siturilor Natura 2000 include rareori piscicultorii, iar atunci când acest lucru are loc, aproape niciunul dintre argumentele acestora nu este luat în considerare. Harta de răspândire a *P.c. sinensis* în România se concentrează întotdeauna pe Dunăre și Delta Dunării deși, de la jumătatea anilor 1990, sute de exemplare sunt prezente în toată țara în fermele piscicole, de la nord la sud și de la est la vest.

În Germania, datorită structurii federale, există reglementări diferite în statele federale.

Cormoranul se regăsește peste tot în Bavaria, așa cum se ilustrează în figura de mai jos. Migrațiile de iarnă și de primăvară ale cormoranilor sunt deosebit de problematice pentru gestionarea iazurilor și a heleșteielor. De obicei, există stoluri mari din septembrie până în decembrie și, din nou, primăvara, de la începutul lunii martie până la începutul lunii mai. Populația de iarnă din Bavaria este de aproximativ 8 000 de păsări.

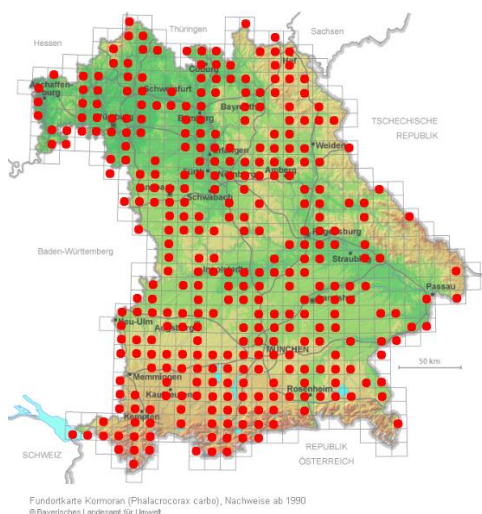

Figura 2. Răspândirea populației de cormorani în Bavaria

În ceea ce privește atenuarea pierderilor economice cauzate de păsările consumatoare de pește, în Bavaria se aplică următoarele norme:

(1) Pentru a se evita daunele considerabile cauzate industriei pescuitului și pentru a proteja fauna autohtonă, uciderea cormoranilor (*Phalacrocorax carbo sinensis*) se efectuează în conformitate cu alineatele (2) – (6), prin derogare de la secțiunea 44 alineatul(1) pct. 1 și 2 din Legea federală privind conservarea naturii (*BnatSchG*). Împușcarea este permisă pe o rază de 200 m în jurul apei.

(2) Următoarele zone sunt excluse din aceste autorizații:

1. Districtele pacificate în conformitate cu articolul 6 alineatele (1) și (2) din legea bavareză privind vânătoarea;

2. Zonele de conservare a naturii în conformitate cu articolul 23 din *BnatSchG* și parcurile naționale în conformitate cu secțiunea 24 alineatele (1) – (3) din *BnatSchG*, coroborat cu articolul 13 din legea bavareză privind conservarea naturii (*BayNatSchG*).

3. Rezervațiile europene de păsări în conformitate cu regulamentul bavarez privind Natura 2000:

- Împușcarea este permisă doar în perioada 16 august – 14 martie.
- În rezervații, în conformitate cu articolul 70 din legea bavareză privind pescuitul (*BayFiG*) și în apele închise, în conformitate cu articolul 2 din *BayFiG*, este permisă împușcarea în perioada 16 august – 31 martie, sub rezerva unor norme speciale de protecție.
- Nu este permisă împușcarea în intervalul cuprins între o oră și jumătate după apusul soarelui și o oră și jumătate înainte de răsăritul soarelui.
- Secțiunea 11 din Ordonanța privind punerea în aplicare a legii bavareze privind vânătoarea (*AVBayJG*) se aplică în mod corespunzător.

4. Au dreptul de a trage persoanele autorizate să vâneze.

5. Autoritatea superioară de conservare a naturii poate retrage autorizațiile în cazul în care sunt încălcate normele prevăzute la alineatele (1) – (3).

6. Obligații de raportare:

- Locul unde are loc împușcarea, cum ar fi fondul de vânătoare, cursul de apă sau întinderea de apă, precum și tipul de apă și data împușcării, numărul de cormorani împușcați și, în cazul păsărilor inelate, numărul inelelor, trebuie să fie comunicate autorității responsabile de vânătoare până la data de 10 aprilie a fiecărui an.
- Până la data de 1 mai a fiecărui an, autoritatea responsabilă de vânătoare trimite raportul către autoritatea superioară responsabilă pentru conservarea naturii.

În prezent, populația de vidră eurasiatică (*Lutra lutra*) este răspândită aproape în toată **Austria**, cu densități ridicate în special în cele două regiuni principale de creștere a peștilor din nordul Austriei Inferioare și din estul Stiriei, unde vidrele provoacă pierderi semnificative, care afectează întregul efectiv de pești de crescătorie. În prezent, în Austria Inferioară există derogări pentru speciile de animale sălbatice cu densități ridicate în ceea ce privește gestionarea iazurilor și a heleșteielor (bâtlan, cormoran, castor și vidră), în timp ce a doua zonă de creștere a peștilor în iazurile și heleșteiele din Stiria nu beneficiază de nicio derogare, ceea ce denaturează concurența din punctul de vedere al pisciculturilor. Conform unui studiu austriac pentru colectare de date finanțat din Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime (Agenția de Mediu din Austria, 2020), rata anuală de pierdere a producției de pește este, în medie, cauzată în proporție de 30% de animale sălbatice protejate, în

special de vidre, dar și de cormorani și de bățlan (sondaj desfășurat în rândul producătorilor de pește din toate sectoarele).

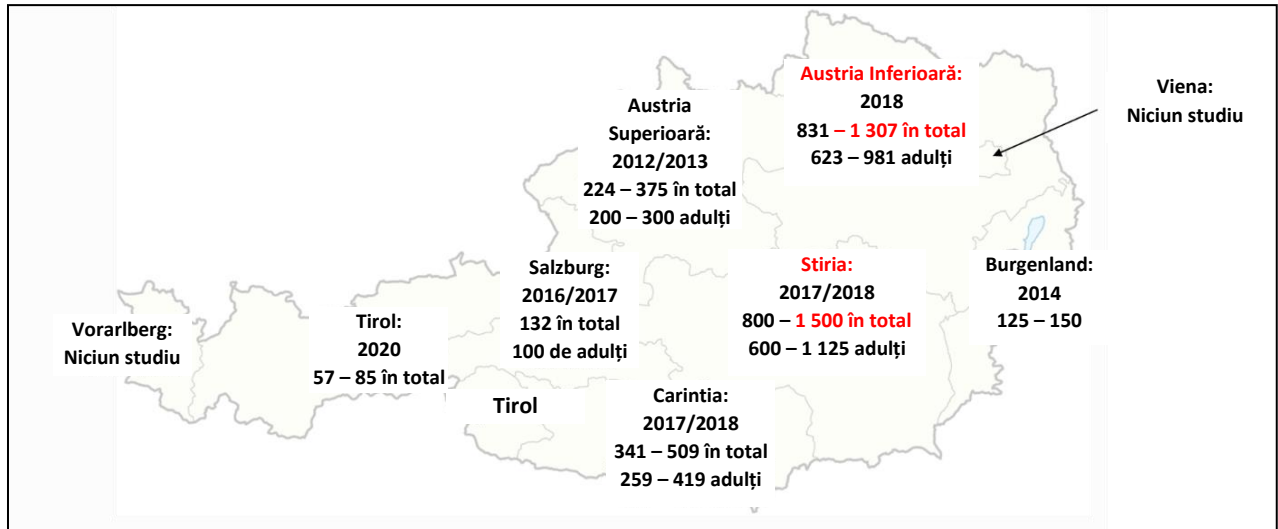

Figura 3. Studiile privind populația de vidre din cele nouă state federale austriece (nu există o metodă uniformă de numărare). Densități ridicate de vidre în regiunile cu iazuri și heleșteie de crap (cu roșu). (© Leo Kirchmaier/LK NÖ)

Din 1984, s-a dovedit că vidrele cauzează daune economice grave fermelor piscicole din Austria Inferioară. Cel mai recent studiu privind populația de vidre din Austria Inferioară¹⁶ a arătat un stadiu de conservare favorabil pentru vidre, cu o populație totală de aproximativ 1 300 de exemplare și 980 de vidre adulte. Studiul afirmă: „În prezent, populația de vidre este susținută în mod artificial de iazuri și heleșteie, deoarece acestea reprezintă o sursă de hrană suplimentară continuă și nefiresc de bogată”. Acest lucru înseamnă că regiunile cu iazuri și heleșteie indică o densitate disproporționată a vidrelor. Creșterea populației de vidre și presiunea crescândă a prădătorilor alimentează un conflict om-animale sălbatice (de exemplu, din cauza „uciderii în exces”, un comportament comun manifestat de prădători, prin care aceștiaucid mai multă pradă decât pot consuma imediat¹⁷).

¹⁶ Kofler H., Lampa S., Ludwig T. (2018): Fischotterverbreitung und Populationsgrößen in Niederösterreich 2018. Endbericht. ZT KOFLER Umweltmanagement im Auftrag des Amtes der Niederösterreichischen Landesregierung, 117 S (https://www.noel.gv.at/noel/Naturschutz/Fischotter_NOe_2018_fin.pdf)

¹⁷ Kruuk H. (2006): *Otters, Ecology, Behaviour and Conservation* (Vidre, ecologie, comportament și conservare). Oxford University Press, Oxford, Oxford, 1-265.

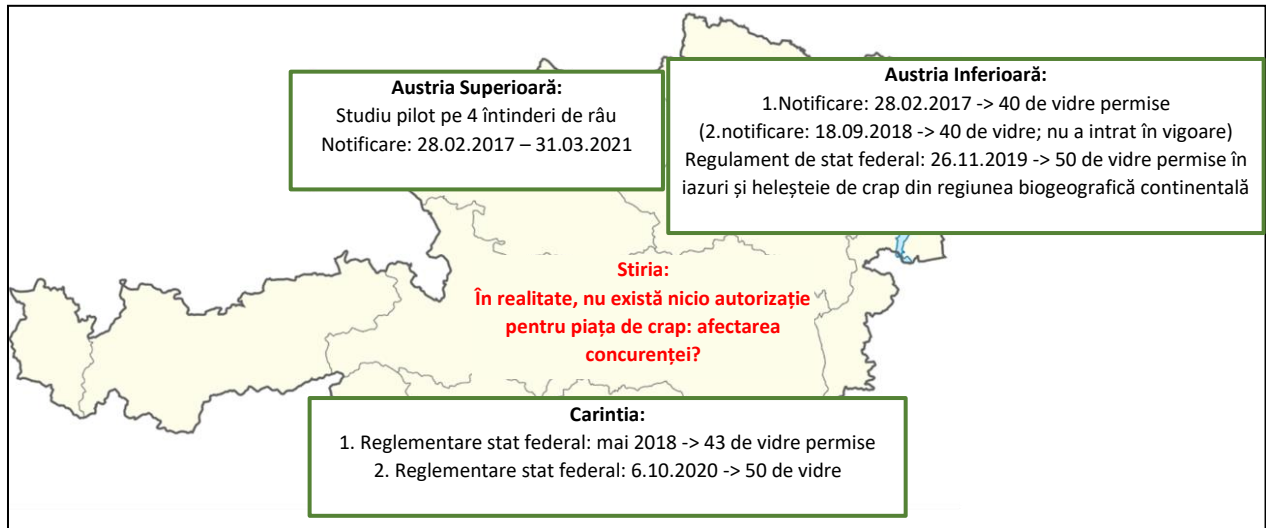

Figura 4. Autorizații și notificări locale privind vidrele. În afară de Austria Inferioară, Austria Superioră și Carintia au derogări privind vidrele.

În februarie 2017, guvernul statului federal Austria Inferioară a emis prima notificare ca temei legal pentru reducerea populației de vidre cu maximum 20 de exemplare în ceea ce privește creșterea peștilor în iazuri și heleșteie (alte 20 de exemplare în ceea ce privește râurile). Cu toate acestea, abordarea bazată pe notificări s-a dovedit a fi ineficientă în practică.

Ținând cont de provocările tot mai mari din domeniul producției de pește, la 26 noiembrie 2019, guvernul statului federal Austria Inferioară a emis un regulament privind vidrele. Regulamentul permite excepții de la protecția strictă a vidrei de la nivel european în Austria Inferioară în zonele de iazuri și heleșteie în care împrăjirea este imposibilă. Regulamentul se aplică în zonele de iazuri și heleșteie (pe o rază de 50 m) din regiunea biogeografică continentală, în afara rezervațiilor naturale. Pot fi capturate cincizeci de vidre în fiecare an calendaristic, existând cote privind vidrele în fiecare district administrativ în funcție de numărul de iazuri și heleșteie din district. Un registru online indică dacă se mai poate elimina încă o vidră sau dacă a fost deja epuizată cota. Eliminările sunt efectuate de vânători certificați instruiți și raportate departamentului de conservare în termen de 24 de ore. Guvernul statului federal efectuează inspecții veterinare cu privire la vidre pentru a obține cunoștințe despre ecologia acestora. O monitorizare complementară a populației de vidre menține stadiul de conservare favorabilă în conformitate cu Directiva Habitare. Reglementarea are ca rezultat o scădere a daunelor cauzate peștilor în „zonele fierbinți” din afara zonelor de conservare.

Păsările consumatoare de pește sunt implicate în răspândirea de boli virale (viremia de primăvară a crapului, virusul septicemiei hemoragice virale), bacteriene (*Aeromonas spp.*, *Pseudomonas spp.* și variantele rezistente la antimicrobiene ale acestora) și parazitare (aproximativ 3 000 de specii de viermi) nu numai la peștii de crescătorie, ci și la alte ferme de animale și la oameni. Stabilirea recentă a cormoranului mare drept specie nouă și foarte numeroasă. În plus, extinderea coloniilor de cormoran mare este documentată ca fiind unul dintre factorii determinanți pentru introducerea de noi specii de paraziți în diferite zone. Păsările se comportă fie ca gazde intermediare (pătrunderea inclusiv a viermilor digestivi prin branhiile, lăcerățiile ale pielii, excremente etc.), fie ca vectori pasivi (transport de germeni pe pene, pe picioare și pe cioc sau prin regurgitarea prăzii infectate). Rănile provocate de păsările sau mamiferele piscivore sunt responsabile pentru dezvoltarea de consecințe patologice. Bolile astfel răspândite provoacă suferințe de nedescris și chiar moartea unor loturi întregi

de pești de crescătorie și de pești sălbatici, crescând, totodată, costurile de tratare sau de neutralizare a deșeurilor.

Figura 5. Fântânel (stânga) și păstrăv curcubeu (dreapta) răniți de bâțlan, cu complicații cauzate de o saprolegniază ulterioară, într-o mică fermă piscicolă belgiană din Ardeni (©Alain Schonbrodt)

O analiză recentă a animalelor sălbatice din zona iazurilor și a heleșteielor **din Ungaria** și a consecințelor acestora¹⁸ a evidențiat faptul că, pe lângă contribuția la durabilitatea habitatelor acvatice și a zonelor umede, iazurile și heleșteiele asigură menținerea a numeroase valori naturale de importanță europeană. Cel mai semnificativ impact al acestora este susținerea păsărilor acvatice aflate în legătură cu habitatele zonelor umede; acestea oferă habitate pentru cuibărit, odihnă și hrănire pentru aceste specii de păsări. La iazurile și heleșteiele din Hortobágy, cel mai mare sistem de iazuri și heleșteie din Ungaria, cu o suprafață de aproximativ 5 500 ha, au fost observate peste 300 de specii de păsări. Două sute douăzeci și două de specii au fost identificate în iazurile și heleșteiele din Rétság, aproximativ 200 în sistemul de iazuri și heleșteie din Biharugra și 274 în lacul Fehér din Szeged¹⁹. O treime dintre speciile observate în iazurile și heleșteiele de la ferma piscicolă Hortobágy

¹⁸ HAKI 2020. *Role of freshwater pond aquaculture in the maintenance of natural values of wetland habitats in Hungary* (Rolul acvaculturii în iazurile și heleșteiele de apă dulce în menținerea valorilor naturale ale habitatelor zonelor umede din Ungaria). Manuscris. Pg. 21

¹⁹ AQUASPACE (2016) *Policy-Management issues of freshwater aquaculture* (Politică - Gestionarea acvaculturii de apă dulce). Dz.1. Ed by É. Kerepeczki. Pg. 1-26

erau cuibăritoare. Aceste cifre indică importanța iazurilor și a heleșteielor atât pentru speciile de păsări cuibăritoare, cât și pentru cele migratoare²⁰.

Păsările sunt cele mai numeroase și, prin urmare, grupul de animale cu cea mai mare influență din iazuri și heleșteie (Figura 2). Gradul de importanță economică a speciilor de păsări nu este constant; acesta este determinat de numărul acestora, de durata șederii în iazuri și heleșteie, de numărul de pești și de hrana pe care o consumă, precum și de speciile și mărimea peștilor pe care îi consumă. Pe baza literaturii de specialitate, în Ungaria există 62 de specii dovedite de păsări consumatoare de pește²¹. Ținând cont de obiceiurile alimentare și de numărul de exemplare ale acestor specii, opt dintre acestea pot fi considerate consumatoare de pește cu impact economic relevant. Acestea sunt cormoranul mare (*Phalacrocorax carbo*), cormoranul mic (*Micropterus pygmaeus*), bătlanul (*Ardea cinerea*), egretă mare albă (*Egretta alba*), stârcul de noapte (*Nycticorax nycticorax*), corcodelul mare (*Podiceps cristatus*), pescărușul râzător (*Larus ridibundus*) și pescărușul cu picioare galbene (*Larus cachinnans*). Influența economică cauzată de păsările consumatoare de pește este complexă. Prima este reprezentată de efectul direct al consumului de pește, în timp ce a doua este reprezentată de pierderea producției ca urmare a consumului de pește. Dintre păsările potențial consumatoare de pește (rața mare, rața mică, rața pestriță, rața fluierătoare, rața sulțar, rața lingurar, rața cârâitoare, rața cu capul brun, rața roșie, lișița), având în vedere condițiile cantitative ale acestora, se poate considera că rața mare (*Anas platyrhynchos*), rața cu capul brun (*Aythya ferina*) și lișița (*Fulica atra*) exercită o influență semnificativă. Numărul de exemplare ale altor specii se situează mult în urma acestora. Speciile - inclusiv speciile de păsări - care nu contribuie în mod direct la pierderea de venituri sau la creșterea costurilor sunt factori de influență indirecti. Această categorie include toate speciile care, în perioada de cuibărit și de migrație, inhibă activitățile normale pentru o anumită perioadă din cauza necesităților aferente - ajustarea nivelului apei, producția de stuf - și, astfel, reduc predictibilitatea activității. Pentru aceste specii, numărul de exemplare nu este determinant în ceea ce privește daunele. Categoria indiferentă include speciile care nu afectează producția, fie din prisma consumului, fie a numărului mic de exemplare.

²⁰ Halasi-Kovács, B. (2005) *The nature conservational importance of the fishponds of Hortobágy Fishfarm Co. and their natural values* (Importanța iazurilor și a heleșteielor din Hortobágy Fishfarm Co. pentru conservarea naturii și a valorilor naturale ale acestora. Manuscris. Pg. 1-19. (în limba maghiară)

²¹ Halasi-Kovács, B. (1998) *Report on the ornithological status of the fishponds of Hortobágy Fishfarms Co* (Raport privind starea ornitologică a iazurilor și a heleșteielor din Hortobágy Fishfarms Co). Manuscris. (în limba maghiară)

Figura 6. Câteva specii de păsări prădătoare consumatoare de pește din iazuri și heleșteie (©László Csiszár)

Perspectiva de mediu relevă, de asemenea, impactul coloniilor mari de cormorani asupra vegetației terestre și asupra calității apei și a solului. Speciile care se reproduc în copaci (de exemplu, *P.c. sinensis*) distrug mecanic și devastează copacii și alterează, prin depunerea de fecale și de diferite tipuri de resturi, calitatea solului și a apelor subterane. O multitudine de lucrări de cercetare documentează acest impact complex. „Reducerea stării de sănătate a copacilor poate atrage invazia de dăunători și poate exacerba și mai mult modificările nefavorabile ale vegetației din cadrul coloniei”. Depozitele mari de nutrienți din coloniile de cormorani ating concentrații de amoniu, nitrați, N organic și P total care sunt de 45 până la de peste 60 de ori mai mari decât în zonele neafectate de locurile de cuibărit și odihnă ale păsărilor. Spre deosebire de scurgerile de suprafață, concentrațiile de nutrienți din apele subterane sunt în mod constant crescute pe tot parcursul anului, chiar și în perioadele în care păsările sunt absente. Mai mult, la câțiva ani după ce păsările au încetat să mai cuibărească sau să se odihnească într-un astfel de loc, nivelurile de compuși chimici din apele subterane pot rămâne încă ridicate.

Figura 7. Cormoranii au distrus copacii de pe malurile unei ferme de crap din România (©Romfish)

Figura 8. Coccoțați aici pe copacii de pe Île Hent-Tenn, cormoranii sunt responsabili de moartea multor copaci de pe Île de la Jument. (Foto: Daniel Baude, publicată în *Le Télégramme*, 9 septembrie 2016)

Evaluarea daunelor

În România, numărul cormoranilor de toamnă este de aproximativ 170 000 de exemplare, iar aceștia nu sunt prezenți numai în Delta Dunării sau de-a lungul Dunării, ci și în locuri unde nu au mai fost văzuți anterior, cum ar fi în partea de nord a țării. Pierderile cauzate de prădători și raportate de piscicultori, într-un calcul conservator, sunt estimate la aproximativ 35 000 000 EUR pe an.

Câteva situații cu care un piscicultor român se confruntă în mod regulat sunt prezentate mai jos.

Figura 7. Impactul păsărilor consumatoare de pește asupra pisciculturii de crap (©ROMFISH)

În Bavaria există aproximativ 8 000 de cormorani de toamnă și de primăvară. Necesarul de hrană al acestora este de aproximativ 700 pentru fiecare pasăre pe zi, ceea ce provoacă daune imense iazurilor și heleșteilor.

În Ungaria, evaluarea daunelor²², astfel cum rezultă în urma studiilor efectuate în ultimul deceniu, a evidențiat nu numai pierderile directe cauzate de interacțiunea animalelor sălbatice cu fermele de crap, ci și pierderile indirecte. Dintre speciile care au influență economică directă, cormoranul mare și cormoranul mic sunt importanți. Mărimea populației domestice cuibăritoare de cormoran mare poate fi estimată la 3 000-4 000 de perechi, în timp ce numărul exemplarelor imature aflate în deplasare este aproximativ la fel de mare (3 000-6 000). Populația migratoare este scăzută primăvara și atinge apogeul toamna. Ținând cont de toate acestea, numărul cormoranilor mari din Ungaria ajunge la 29 000 de exemplare. Necesarul mediu de hrană zilnic al speciei este de 0,5 kg de pește. Pasărea poate captura eficient hrană cu greutate de până la 500 g, astfel că primele două grupe de vârstă produse în iazuri și heleșteie sunt cel mai mult expuse riscului. Cormoranul mare manifestă o preferință pentru crapul comun²³. Daunele produse pot fi limitate doar prin intermediul dispozitivelor de alungare cu

²² HAKI 2020. *Role of freshwater pond aquaculture in the maintenance of natural values of wetland habitats in Hungary* (Rolul acvaculturii în iazurile și heleșteiele de apă dulce în menținerea valorilor naturale ale habitatelor zonelor umede din Ungaria). Manuscris. Pg. 21

²³ Dudás, M., Halasi-Kovács, B. (2000) *Investigation of the growth and feeding of the Great Cormorant (*Pahalacrocorax carbo*) population in the protected fishponds of the area of Hortobágy National Park* (Cercetarea creșterii și hrănirii populației de cormoran mare (*Pahalacrocorax carbo*) în iazurile și heleșteiele protejate din zona Parcului Național Hortobágy). Manuscris. Pg. 1-12. (în limba maghiară)

tunuri cu gaz, aceasta fiind metoda cea mai utilizată în prezent. Având în vedere acest lucru, nu se poate obține reducerea semnificativă și pe termen lung a numărului prin împușcarea populației domestice. În prezent, nu există o strategie coordonată pentru reducerea acestor populații în țările din UE și – în ciuda cererii existente – nu se preconizează că aceasta va exista în viitorul apropiat. Prin urmare, este necesară o coordonare adecvată sau cel puțin măsuri de derogare la nivel național în țările din Europa Centrală și de Est.

Conform calculelor²⁴, consumul total de pește al populației de cormorani mari din Ungaria este de 2 427 700 kg pe an. Conform datelor privind populația, se poate presupune că cel puțin 50% din consum afectează iazurile și heleșteiele. Conform datelor nutriționale, 85% din peștele consumat aici este crapul comun²⁵. Cormoranul mic a fost în esență o specie migratoare în Ungaria până la începutul anilor 1990. Primele exemplare cuibăritoare au fost înregistrate în 1991 în Hortobágy. Atât populațiile cuibăritoare, cât și cele migratoare sunt în creștere bruscă. Populația cuibăritoare este în prezent de 1 000-1 350 de perechi, în timp ce populația migratoare depășește 5 000 de exemplare²⁶. Dieta lor constă în pești mai mici și pot prinde efectiv pești cântărind până la aproximativ 150 g, în funcție de forma corpului acestora, astfel că producția de puieți este expusă în primul rând la riscurile asociate acestora. Conform estimărilor naționale, consumul lor zilnic de pește este de 300 g/zi. Specia este protejată strict în Ungaria, astfel încât nu este permisă nici alertarea păsărilor, nici împușcarea. Răspândirea speciei la nivel național arată că întreaga populație este puternic dependentă de iazuri și heleșteie. După cum s-a calculat din datele privind populația, cantitatea de pește consumată zilnic de populația de cormorani mici din Ungaria este de 1 439 kg. Daunele cauzate de vidră devin, de asemenea, din ce în ce mai semnificative. Acest lucru este confirmat de faptul că, în timpul perioadelor de ape scăzute extreme, din ce în ce mai frecvente din cauza schimbărilor climatice, majoritatea populației de vidre se află în iazurile și heleșteiele din Ungaria.

Din păcate, nu există o metodă general acceptată de estimare a mărimii populației. Cu toate acestea, conform unui studiu anterior, dimensiunea estimată a populației s-a apropiat de 250 de exemplare în zona fermei piscicole din Hortobágy. Calculele efectuate în Ungaria pe baza unei abordări conservatoare a pierderilor, care a luat în considerare doar două specii de păsări și vidra, au arătat că pierderea pe hectar de iazuri și heleșteie este de 177 kg de crap comun, ceea ce, la un preț de 2,4 EUR/kg la poarta fermei, înseamnă 425 EUR/hectar de iazuri și heleșteie. Această pierdere este, de fapt, mai mare dacă se iau în considerare pierderile indirecte cauzate de practicile obișnuite de gestionare, cum ar fi umplerea și drenarea iazurilor și a heleșteielor, gestionarea stufărișurilor și a buruienilor din acestea, regulile pentru alungarea și împușcarea prădătorilor etc.

Este important să fie subliniat faptul că doar adoptarea modelelor compensatorii va transforma piscicultorii din producători de pește pentru consumul uman în producători de pește pentru hrana păsărilor. De aceea, este important să existe o combinație bine echilibrată de soluții care să acopere nu doar compensațiile, ci și o serie de soluții de atenuare a pierderilor.

²⁴ Faragó, S. (2012) A kárókatona európai és magyarországi helyzete, a fajjal kapcsolatos konfliktusok. Előadás. A magyarországi kárókatona (*Phalacrocorax carbo*) állományhoz kapcsolódó problémák kezelésére létrehozott szakértői munkacsoport első ülése. 2012. március 13. Földművelésügyi Minisztérium.

²⁵ idem

²⁶ Oláh, J. (2014) A Kis kárókatona és természetvédelmi kezelésének javaslatai. În: Kálskázás. Haraszthy, L. (Ed). Natura 2000 fajok és élőhelyek Magyarországon. Pp. 498-501. Pro Vértés Közalapítvány, Csákvár.

Atenuare

Inventarierea și eficiența metodei

Metodele folosite în România nu au fost eficiente, deoarece cormoranul se adaptează foarte repede. Singura metodă raportată de piscicultori care a avut succes la un anumit nivel este împușcarea pentru a-i alunga, combinată cu extragerea unor exemplare pentru a asocia zgomotul cu un pericol real și menținerea cormoranilor departe de fermă timp de câteva zile, metodă care este menționată și de *BirdLife* „Împușcarea cormoranilor ca ajutor pentru alungare poate funcționa, dar eficiența sa variază”. În acest fel, capacitatea de adaptare a cormoranilor ar trebui să îi determine pe aceștia să evite fermele.

Extraordinara capacitate de adaptare a cormoranului poate fi observată și în Bavaria. Piscicultorii, care se confruntă zilnic cu atacuri ale cormoranilor, precum și cu atacuri ale altor păsări consumatoare de pește, raportează că numai împușcarea este eficientă. Cuștile de protecție, loviturile de trăsnet sau alte măsuri similare nu ajută decât pentru scurt timp.

Rapoartele piscicultorilor maghiari confirmă, de asemenea, cu tărie măsurile menționate mai sus. Doar alungarea fără împușcare nu este suficientă pentru a ține cormoranii departe de iazuri și heleșteie. În ultimii ani, piscicultorii au folosit mai multe metode de alungare în afară de tunurile cu gaz (de exemplu, raze laser, imitații de păsări de pradă, șoimărit), dar experiența arată că eficiența acestor metode este discutabilă. În Ungaria, alungarea și împușcarea sunt permise numai cu acordul autorității de mediu în siturile NATURA 2000, ceea ce afectează două treimi din suprafața iazurilor și a heleșteielor din Ungaria. Operațiunea trebuie să fie întotdeauna coordonată cu Parcul Național pentru că doar un număr limitat de exemplare pot fi împușcate și pe o perioadă limitată într-un an. De asemenea, este permisă utilizarea tunurilor cu gaz, sub rezerva anumitor restricții, în funcție de zonă.

Ghidul privind vânătoarea în temeiul Directivei 79/409/CEE a Consiliului privind conservarea păsărilor sălbatice²⁷ de CE menționează că: „Este general acceptat faptul că anumite specii de păsări care pot fi vâdate pot compromite interesele vizate la articolul 9 alineatul (1) litera (a) în afara sezonului de vânătoare autorizat în conformitate cu articolul 7. Este, de asemenea, general acceptat faptul că, pentru a proteja aceste interese, ar putea uneori să nu existe nicio altă soluție satisfăcătoare decât distrugerea păsărilor în cauză. În acest context, ar părea rezonabil să se considere că recurgerea la vânătoare reprezintă o modalitate legitimă de protejare a intereselor menționate la articolul 9 alineatul (1) litera (a). Bineînțeles, în acest caz, vânătoarea urmărește un obiectiv non-recreațional (și anume, prevenirea daunelor). Speciile pentru care sunt invocate dispozițiile articolului 9 alineatul (1) litera (a) sunt câteodată denumite «specii dăunătoare». Motivele pentru controlul acestora includ «pentru a preveni daune considerabile asupra recoltelor, a șeptelului, a pădurilor, a pescăriilor și a apelor» precum și «pentru protecția florei și a faunei»”.

Abordarea piscicultorilor

Adesea, iazurile și heleșteiele de crap deschise și extinse în spațiu, integrate în sistemele locale de apă, reprezintă componente peisagistice de mare importanță pentru mediu. Cu excepția cazului în care producția de pește este foarte intensificată, complexe de iazuri și heleșteie de crap pot funcționa ca zone umede care susțin o biodiversitate animală bogată. În plus, tehnologia tradițională creștere a peștilor în iazuri și heleșteie este un element indispensabil pentru întreținerea acestor cursuri de apă de mică adâncime create de om. Cu toate acestea, animalele sălbatice atrase în iazuri și heleșteie de rezerve abundente de hrană și de habitatele specifice pot genera conflicte între conservarea

²⁷ https://ec.europa.eu/environment/nature/conservation/wildbirds/hunting/docs/hunting_guide_ro.pdf

animalelor și interesele economice, provocând pierderi de efective și distrugerii fizice în instalațiile de acvacultură. Creșterea anumitor populații de animale sălbatice și răspândirea acestora în peisajele dominate de om reprezintă o preocupare din ce în ce mai mare, limitată nu numai la țările din ECE. Conflictele legate de animalele sălbatice pot avea consecințe grave atât pentru rentabilitatea întreprinderilor de acvacultură din cauza pierderilor de producție și a costurilor asociate cu punerea în aplicare a metodei de prevenire a daunelor, cât și pentru populațiile de animale sălbatice, din cauza faptului că piscicultorii își pierd interesul în a susține pe cont propriu menținerea operațiunilor de producție și din cauza tendinței tot mai mari a acestora de a abandona piscicultura și de a se orienta către alte forme de agricultură care dispun de diverse forme de plăți directe.

În ultimii ani, experiența a arătat că (de exemplu) gestionarea validă a vidrei necesită trei măsuri care se completează reciproc:

1. Împrejmuirea iazurilor și a heleșteielor mici (0,65 ha) pentru a proteja efectivele de pește. Cu toate acestea, acest lucru nu oferă o protecție de sută la sută și multe situații speciale fac imposibilă împrejmuirea chiar și pentru iazurile și heleșteiele mici (de exemplu, teren accidentat, iazuri și heleșteie situate lângă drumuri).
2. Compensații financiare (subvenții) pentru daunele produse peștilor în cazul în care nu se poate aplica împrejmuirea. O autoritate independentă verifică daunele (compensații numai pentru crap, nu și pentru alți pești secundari produși în iazuri și heleșteie, de exemplu, șalău). Cu toate acestea, este doar de o compensație parțială; restul este „plătit” de către piscicultorii.
3. Măsuri privind populația de vidre: autorizație locală de reducere a populației în „zonele fierbinți”, pentru a minimiza pierderile de pește, deoarece cererile de despăgubire continuă să crească, dar compensațiile sunt insuficiente. Obiectivele sunt reducerea daunelor cauzate de vidre în ceea ce privește costurile de producție (principalul factor de cost), prevenirea abandonării iazurilor și a heleșteielor și transformarea acestora în terenuri arabile, conservarea iazurilor și a heleșteielor și a multiplelor servicii ecosistemice pe care le oferă ca structuri de zone umede și îmbunătățirea autosuficienței scăzute a peștelui domestic.

Aceste date bazate pe experiență au fost confirmate și de concluziile unor studii științifice mai ample:

- Au fost testate numeroase măsuri de prevenție. Aproape nimic nu funcționează pentru a reduce daunele, cu excepția măsurilor menționate mai sus la punctele (1–3);
- Cadrul de reglementare este restrâns: piscicultorilor nu li se permite să reducă populația de vidre în zone protejate speciale, de exemplu, zonele Natura 2000 (în aceste zone, vidrele sunt protejate individual);
- Reducerea populației de vidre nu este o sarcină ușoară. Este esențial să se creeze expertiză la nivel local în colaborare cu vânătorii (prinderea vidrelor cu capcane față de împușcarea directă);
- Una dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă crescătorii de crap este pierderea peștilor din cauza vidrelor și a altor prădători. Aceștia sunt supuși unei presiuni financiare enorme din cauza daunelor provocate de prădători și se tem extrem de mult de presă/mijloacele de comunicare negative, deoarece acoperirea mediatică este foarte emoțională atunci când se referă la animalele sălbatice;
- Reducerea populației de vidre se datorează în continuare mai mult faptului că acestea au fost victime ale accidentelor rutiere decât ca urmare a reglementărilor restrictive naționale sau regionale;

- Prădătorii reprezintă unul dintre principalele obstacole pentru extinderea producției de crap, fapt demonstrat de stagnarea producției de crap din UE în ultimii 20 de ani;²⁸
- Densitatea populațiilor de vidre nu mai este reglată în funcție de cantitatea de pradă din zonele de iazuri și heleșteie pentru crap, deoarece hrana este întotdeauna prezentă.

Piscicultorii își desfășoară activitatea în proximitatea animalelor sălbatice și alocă până la 30% din forța de muncă pentru măsurile de descurajare²⁹ devenind, astfel, o potențială sursă de informații despre populațiile de animale sălbatice. De fapt, tehnologia tradițională de producție a crapului recunoaște un anumit procent de pierderi cauzate de prădători, dar atunci când aceste pierderi devin semnificative și afectează existența întreprinderii economice, este mai probabil ca piscicultorii afectați să recurgă la controlul acestor specii prin mijloace letale decât piscicultorii cu pierderi care pot fi suportate.

În rândul crescătorilor de crap a apărut o întrebare fundamentală cu privire la necesitatea de a păstra modalitatea tradițională de gestionare a iazurilor și a heleșteielor de crap, limitate la o anumită suprafață. Din ce în ce mai mult, impresia este că obiectivul nu mai este acesta, având în vedere faptul că a trecut mult timp de când aceștia au expus public amenințarea și lipsa interesului public de a furniza răspunsuri care să ofere măsuri rezonabile.

Cu toate acestea, dacă se dorește menținerea gestionării iazurilor și a heleșteielor de crap, este necesară o reducere semnificativă a numărului de prădători (păsări și mamifere), în conformitate cu Directivele Păsări sau Habitare. Compensații financiare și o modificare a statutului speciilor care pot fi vâdate în perimetrul fermei pot contribui pe termen scurt și mediu la asigurarea viabilității economice a pisciculturii. Totuși, aceasta nu este o abordare viabilă pe termen lung; în caz contrar, iazurile și heleșteiele vor fi abandonate, iar activitățile locale de acvacultură, produsele alimentare regionale, identitatea regională, patrimoniul cultural imaterial și peisajele de importanță ecologică semnificativă, cu biodiversitate excepțională, vor dispărea.

Există, de asemenea, diferențe între SM în ceea ce privește abordarea problemei prădătorilor în fermele piscicole, astfel că unii piscicultori sunt mai rezilienți decât alții. Orientările privind acvacultura și Natura 2000 ar trebui revizuite astfel încât să abordeze în mod corespunzător problema prădătorilor într-o manieră unitară, deoarece măsurile de prevenție luate în considerare (împrejmuire, plase, perturbare) nu sunt direcționate și afectează multe alte specii protejate care nu sunt prădători pentru pești, diminuează valoarea peisajului sau afectează locuitorii din apropiere.

Astfel cum a fost declarat recent³⁰, Comisia Europeană nu intenționează să modifice protecția juridică a anumitor prădători, de exemplu, *Phalacrocorax carbo sinensis*, transformându-le în specii care pot fi vâdate, considerând că există suficientă flexibilitate în privința gestionării acestor probleme prin eliminarea speciilor vizate din anexa I a Directivei Păsări.³¹ Cu toate acestea, chiar dacă practicile locale de gestionare sunt permise din 1997, problema nu s-a diminuat ci, dimpotrivă, a crescut în amploare. Ameliorarea acestei situații necesită, pe lângă soluțiile deja existente (compensații, retrogradarea protecției etc.), o acțiune mai concentrată și mai coerentă la nivelul UE, deoarece este evident că menținerea măsurilor actuale nu este suficientă. Având în vedere că extinderea populației de *Phalacrocorax carbo sinensis* a coincis cu măsurile legate de protecția juridică ridicată, ar trebui să

²⁸ https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/FISH_AO2A_custom_1700503/default/table?lang=en

²⁹ <https://www.eaa-europe.org/european-parliament-forum/ep-recfishing-forum-2014-2019/09-october-2018-cormorant-management.html>

³⁰ https://multimedia.europarl.europa.eu/ro/committee-on-fisheries_2021129-1645-COMMITTEE-PECH_vd

³¹ https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/IP_97_718

fie posibil ca retrogradarea nivelului de protecție din nou și reducerea birocrăției asociate sistemului de derogare să ofere rezultate mai vizibile.

Deoarece măsurile de derogare „nu urmăresc să reducă populația, ci doar să prevină daune grave sau să protejeze fauna și flora”³² dar, pe de altă parte, populația de prădători ar trebui menținută la un „nivel care să îndeplinească condițiile ecologice, științifice și culturale, ținând seama în același timp de condițiile economice și de recreere sau pentru a adapta populația acestor specii la nivelul respectiv”³³ iar pentru unele specii, cum ar fi cormoranii, se presupune că acest nivel a fost atins în prima jumătate a anilor 1990, când atât conferința părților la Convenția privind conservarea speciilor migratoare de animale sălbatice (Convenția de la Bonn), în cea de-a patra sesiune (Nairobi, 7–11 iunie 1994), cât și Comisia Europeană, în 1997, au decis că populația de cormorani a fost restabilită. De atunci, numărul cormoranilor a crescut de cel puțin două ori, provocând conflicte în întreaga UE. În acest sens, este de neconceput opoziția puternică și constantă a Comisiei Europene față de măsurile de reducere a populației la nivelul indicat de directivă.

Sistemul de gestionare a cotelor permis la art. 7 din Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului pentru speciile enumerate în anexa II este, de asemenea, un instrument științific la îndemâna statelor membre, dar cu mai puțină birocrăție pentru piscicultori.

Restricțiile impuse pisciculturii de apă dulce în ceea ce privește controlul prădătorilor sunt extrem de disproportionale, mai ales dacă se recunoaște că piscicultura în iazuri și heleșteie oferă un grad ridicat de conservare pentru sute de specii (plante și animale), pe lângă contribuția sa principală la producția de pește pentru consumul uman.

Piscicultorii ar trebui să aibă dreptul de a-și apăra întreprinderea de prădători, ca în cazul oricărei alte activități agricole și de a asigura un grad mai ridicat de întreținere a peștilor în timpul ciclului de producție, utilizând orice combinație eficientă de metode, fără a aduce atingere stării de conservare a speciilor vizate.

Abordările organismelor responsabile cu starea de întreținere a animalelor și ale ecologiștilor

Organismele responsabile cu starea de întreținere a animalelor susțin piscicultura extensivă în iazuri și heleșteie, care are potențialul de a avea un impact pozitiv atât asupra mediului, cât și asupra stării de întreținere a peștilor. Acestea împărtășesc preocupările privind impactul prădătorilor asupra stării de întreținere a peștilor și asupra viabilității sistemelor de producție piscicolă care pot fi prietenoase atât cu mediul, cât și cu animalele.

Acestea favorizează metodele neletale de reducere a prădătorilor și de asigurare a unui sprijin adecvat pentru piscicultori și gestionarii din domeniul mediului în ceea ce privește utilizarea acestor metode în beneficiul prăzii, al prădătorilor și al ecosistemului. În mod similar, susțin subvențiile pentru întreținerea acestor ecosisteme de apă dulce producătoare de hrană, deoarece acestea oferă un bun public clar, atât în ceea ce privește mediul, cât și starea de întreținere a animalelor. De asemenea, sprijină finanțarea cercetării unor noi metode alternative neletale de reducere a prădătorilor peștilor, acest lucru fiind confirmat de susținătorii stării de întreținere a animalelor. În cazul în care metodele alternative nu sunt eficiente, acestea susțin, de asemenea, acordarea de compensații adecvate.

În rândul specialiștilor în starea de întreținere a animalelor există consens puternic în ceea ce privește susținerea neutilizării oricăror metode letale, pe baza preocupărilor legate de faptul că, în cazul

³² https://ec.europa.eu/environment/nature/pdf/guidance_cormorants.pdf

³³ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:32009L0147&from=EN>

controlului animalelor prin mijloace letale, acesta are adesea ca rezultat înlocuirea animalelor ucise cu altele în teritoriile învecinate și se opun cu fermitate oricărei politici menite să reducă în general nivelul populațiilor prin mijloace letale.

În ceea ce privește soluțiile avute în vedere de organizațiile responsabile cu starea de întreținere a animalelor reprezentate în cadrul AAC, s-a subliniat faptul că o serie de metode neletale pentru controlul cormoranilor sunt singurele care ar trebui luate în considerare. Soluțiile, care se presupune că sunt eficiente din punct de vedere practic pentru reducerea mortalității peștilor în sistemele bazate pe iazuri și heleșteie, fără a cauza daune nejustificate mediului, includ metode de alungare a păsărilor. Acestea implică diverse forme de perturbare din partea omului, inclusiv „împușcarea pentru a alunga” (spre deosebire de împușcarea pentru a ucide), precum și alte forme de hărțuire ușoară; metode de alungare cu sunet, cum ar fi tunurile cu gaz și mijloacele pirotehnice; bioacustica (de exemplu, redarea în apă a sunetelor de balenă ucigașă s-a dovedit a fi eficientă în cazul cormoranilor); sperietori automate; baloane, zmeie și drone radiocomandate care seamănă cu șoimii etc. Noile metode de tehnologie superioară includ utilizarea laserelor. Metodele trebuie să fie imprevizibile pentru a contracara capacitatea considerabilă a păsărilor de a se adapta când o amenințare nu este reală. Amplasarea de plase sau împrejmuirea iazurilor și a heleșteielor poate fi eficientă unde acest lucru este adecvat și accesibil.

Cu toate acestea, în cazul cormoranilor, instrumentele de gestionare sunt deja descrise de platforma UE privind cormoranii, un site web prin intermediul căruia DG Mediu difuzează informații despre cormorani, numărul de cormorani, gestionare și conflictele legate de cormorani, pește, pescuit și acvacultură. Rezultatele *Cormorant Management Toolbox* (setul de instrumente pentru gestionarea cormoranilor)³⁴ au fost furnizate de o echipă interdisciplinară care a implicat colaborarea dintre expertiza științifică biologică și socială, interesul economic și politic, precum și experiența practică locală. Aceleași soluții comune descrise în *Protecting your fishery from cormorans* (Cum să vă protejați iazurile și heleșteiele de cormorani)³⁵ au fost dezvoltate în urma dialogului dintre asociații guvernamentale, neguvernamentale și asociații de pescuit din Regatul Unit.

Pe de altă parte, organismele responsabile cu protecția păsărilor recunosc³⁶ că „Este probabil ca impactul cormoranilor să fie cel mai semnificativ în situații create artificial, cum ar fi cele în care peștii sunt crescuți în crescătorii sau populați la densități mari în iazuri și heleșteie de mică adâncime. Pierderi relativ mari de pești din cauza cormoranilor în cadrul unor activități de pescuit individuale au fost demonstrate în mai multe țări, în special în ferme piscicole și în jurul uneltelor de pescuit din lacuri și golfuri de coastă” și că „prădarea din partea cormoranilor este cel mai bine gestionată la nivel local”. Acestea consideră că nu există dovezi care să susțină o acțiune la nivel european și că, în schimb, ar trebui luate în considerare și alternative la alungare și împușcare, cum ar fi stimulentele pentru măsuri de prevenție, compensații acordate piscicultorilor afectați și partajarea costurilor la nivelul întregului sector. Împușcarea ar trebui să fie efectuată numai în cazul în care se poate dovedi existența unor daune grave (sarcina probei revenind piscicultorilor sau pescarilor) și dacă au fost testate alte metode care s-au dovedit a fi ineficiente. Principiul de bază este acela că împușcarea ar trebui să se limiteze la alungarea prădătorilor la nivelul zonei și nu ar trebui să fie utilizată pentru a ucide populațiile. Împușcarea cormoranilor ca ajutor pentru a-i alunga poate funcționa, dar eficiența acestei metode variază. În unele zone, împușcarea pentru a ucide sau pentru a alunga nu pare să facă o diferență semnificativă în ceea ce privește numărul de cormorani prezenți. În alte zone, păsările pleacă pentru

³⁴ https://ec.europa.eu/environment/nature/cormorants/files/Page_12-31_from_Cormorant_Toolbox_web_version.pdf

³⁵ <http://twaps.co.uk/wp-content/uploads/Protecting-Your-Fishery-From-Cormorants.pdf>

³⁶ http://cormorants.freehostia.com/WI%20-%20CRSG/carbo_statement.htm

o perioadă scurtă de timp, dar revin după câteva săptămâni. Îndepărtarea cormoranilor fără a reduce atractivitatea unui curs de apă pentru păsări este o sarcină neconținută.

În orice caz, organismele responsabile cu conservarea păsărilor recunosc că, „în ultimă instanță, atunci când doar măsurile neletale nu sunt eficiente, poate fi adecvată împușcarea unui număr mic de cormorani ca ajutor pentru a-i alunga. Acest lucru ar trebui să se desfășoare în baza unei autorizații administrate de autoritățile relevante, în urma unei evaluări care să demonstreze că prădarea din partea cormoranilor cauzează daune grave pescuitului”. De asemenea, în opinia acestora, ar trebui să se aplice orientări sau criterii pentru a decide dacă s-au înregistrat sau este posibil să se înregistreze daune grave pentru pescuit. De asemenea, acestea observă că mai multe țări europene (sau regiuni din cadrul statelor membre) permit împușcarea unui număr nelimitat de cormorani și/sau distrugerea/descurajarea înființării unor noi colonii de reproducere. De exemplu, pescarii din Danemarca au permisiunea de a împușca cormoranii pe o rază de 1 km față de uneltele de pescuit de coastă și există o politică de prevenire a înființării de noi colonii. În Bavaria, un regulament de stat permite împușcarea tuturor cormoranilor pe o rază de 100 m în jurul oricărui curs de apă (cu anumite restricții în rezervațiile naturale, parcurile naționale etc.), în timp ce, în Saxonia, proprietarii de iazuri și heleșteie pot solicita despăgubiri de la guvernul landului pentru daunele cauzate de cormorani. În Franța, unde cormoranii sunt protejați din 1972, din 1992 se eliberează autorizații pentru împușcarea acestora în fermele piscicole și, mai recent, în multe departamente este permisă împușcarea la scară largă.

Eforturile de obținere a unui compromis

După numeroase discuții desfășurate în timpul reuniunilor grupurilor tematice despre faptul că activitatea unor prădători afectează nu numai viața speciilor de pești de crescătorie, ci și starea de întreținere a peștilor din cauza stresului zilnic, a rănilor și a episoadelor patologice ulterioare, s-a ajuns la un compromis cu ONG-urile orientate spre starea de întreținere, pe baza următoarelor principii:

- C1. Piscicultorii au dreptul la o compensație regulată pentru pierderile suferite
- C2. Piscicultorii au dreptul de a-și apăra întreprinderea de prădători, ca în cazul oricărei alte activități agricole și de a asigura un grad mai ridicat de starea de întreținere a peștilor în timpul ciclului de producție, utilizând orice combinație eficientă de metode
- C3. Ar trebui intensificate și finanțate activitățile de cercetare pentru a determina metode neletale eficiente de gestionare a prădătorilor în jurul fermelor piscicole.
- C4. Pentru o evaluare exactă și obiectivă a eficienței măsurilor de atenuare a impactului animalelor sălbatice și pentru dezvoltarea de noi măsuri de atenuare, este esențial un centru de coordonare la nivel european pentru ameliorarea acestor probleme.

Grupul tematic a dezbătut măsurile adecvate pentru a aborda impactul negativ cauzat de acțiunile anumitor păsări prădătoare. Pe baza experienței îndelungate a acestora, reprezentanții sectorului acvaculturii au susținut că o combinație între metodele letale (pentru un număr mic de exemplare de prădători) și cele neletale va da rezultate la nivel de gestionare a fermei. Reprezentanții ONG-urilor pentru starea de întreținere nu susțin deloc metodele letale și au subliniat lipsa dovezilor științifice privind eficiența pe termen lung a acestor măsuri.

Soluții comune pentru efectele animalelor sălbatice asupra acvaculturii

A fost obținut un compromis în ceea ce privește soluțiile, după cum urmează:

- A. Iazuri și heleșteiele artificiale sunt esențiale nu numai pentru furnizarea unei surse importante de hrană de înaltă calitate, ci și pentru furnizarea de servicii ecosistemice pentru societate, dintre care, crearea și menținerea biodiversității sunt esențiale.
- B. Rolul important al creșterii peștilor în iazuri și heleșteie ca furnizor net de biodiversitate și de sprijin pentru adaptarea la schimbările climatice ar trebui să fie recunoscut în mod corespunzător și public la nivelurile factorilor decizionali și să fie susținut în mod consecvent prin plăți directe pentru mediul acvatic.
- C. Este nevoie să existe date exacte și obiective privind impactul prădătorilor la nivelul fermelor, deoarece datele colectate până în prezent nu au documentat suficient daunele.
- D. Este necesară o evaluare exactă și obiectivă a eficienței măsurilor de atenuare a impactului animalelor sălbatice în fermele piscicole, pentru a adapta funcționalitatea socială și economică a unei întreprinderi la rolul său de mediu.
- E. Este necesar să se urmărească obiectivul Directivei Păsări, acela de a menține sau a adapta populația de păsări la un „nivel care să îndeplinească condițiile ecologice, științifice și culturale, ținând seama în același timp de condițiile economice și de recreere”.
- F. Piscicultorii ar trebui să aibă dreptul la o compensație regulată și totală pentru pierderile suferite, inclusiv la prețuri mai mari pentru crapul de reproducere sau alte specii precum șalăul, știuca sau linul.
- G. Ar trebui intensificate și finanțate activitățile de cercetare pentru a determina metode neletale eficiente de gestionare a prădătorilor în jurul fermelor piscicole.
- H. Pentru o astfel de evaluare exactă și obiectivă a eficienței măsurilor de atenuare a impactului animalelor sălbatice și pentru dezvoltarea de noi măsuri de atenuare, cum ar fi reglementările privind populațiile sau alte acțiuni de gestionare, ar trebui să se ia în considerare un centru de coordonare la nivel european care să țină cont de experiența și cunoștințele piscicultorilor.
- I. Ar trebui să existe sprijin pentru acțiunile care vizează reducerea zonelor de cuibărit și scăderea succesului de ecloziune (ungerea ouălor cu ulei, distrugerea cuiburilor, mijloace pirotehnice etc.), precum și introducerea și finanțarea acestor metode în interiorul sau în apropierea siturilor Natura 2000.
- J. Pe baza documentelor prezentate grupului tematic, s-a convenit că activitatea anumitor prădători afectează grav nu numai viața speciilor de pești de crescătorie, ci și starea de întreținere a peștilor, din cauza stresului zilnic, a rănilor și a episoadelor patologice ulterioare.
- K. Grupul tematic a recunoscut, de asemenea, că populațiile crescute de păsări și mamifere prădătoare pot cauza daune grave nu numai efectivelor de pești crescuți în iazuri și heleșteie și lagune, dar amenință și numeroasele populații de specii de pești pe cale de dispariție din apele naturale.

Recomandări

Din motivele analizate mai sus, AAC, cu excepțiile menționate mai jos, recomandă cu tărie următoarele puncte Comisiei Europene, în special DG MARE și DG ENV, statelor membre ale UE și Parlamentului European:

1. Introducerea unui mecanism de compensare economică coerentă, regulată și afectivă pentru a ajuta fermele piscicole de apă dulce să își mențină buna funcționalitate economică și ecologică;
2. Îmbunătățirea comunicării practicilor eficiente de gestionare a prădătorilor în fermele piscicole de apă dulce;
3. Sprijinirea dezvoltării de programe de cercetare pentru parteneriate între piscicultori și organismele responsabile cu conservarea în ceea ce privește aspectele menționate mai sus;
4. Relaxarea, prin simplificarea procedurilor de derogare, a restricțiilor în zonele Natura 2000 din perimetrele fermelor de apă dulce și instituirea unor metode de selecție pentru anumiți prădători care afectează viabilitatea ecosistemului specific al iazurilor și al heleșteielor. Deoarece datele științifice, prezentate mai sus, indică faptul că ar trebui luate în considerare etape suplimentare, AAC recomandă cu tărie Comisiei Europene și statelor membre să adopte măsuri eficiente care să conducă la rezultate vizibile pentru a proteja zonele umede, cum ar fi acvacultura în iazuri și heleșteie și să ușureze birocrăția care îngreunează activitatea pe cheltuiala piscicultorilor;
5. Pentru a furniza un raport privind aplicarea dispozițiilor articolului 7 alineatul (4) din Directiva Păsări „statele membre transmit Comisiei toate informațiile relevante privind punerea în aplicare efectivă a reglementărilor lor legislative asupra vânătorii” în ceea ce privește *P.c. carbo* și *P.c. sinensis* și alte specii relevante menționate mai sus;
6. Să se ia în considerare crearea unui centru european de coordonare pentru protejarea creșterii crapului în iazuri și heleșteie și a altor forme de acvacultură în apă dulce sau în estuare/lagune din Europa, cu scopul de a propune în mod obiectiv măsuri eficiente, niveluri optime ale populațiilor și alte soluții de gestionare a speciilor prădătoare etc., pentru a îndeplini criteriile economice, sociale și de mediu care ar fi, în egală măsură, în beneficiul piscicultorilor și al societății;
7. Investigarea în continuare a datelor științifice legate de gestionarea populației de *Phalacrocorax carbo sinensis* în ceea ce privește nivelul de invaziune și răspândirea acesteia și în ceea ce privește orice impact pozitiv sau negativ asupra biodiversității și a serviciilor ecosistemice aferente.

Opinie divergentă

Următorii membri ai AAC: **Fundația pentru protecția peștilor** (*Stichting Vissenbescherming*), **Compassion in the world of Farming** și **Eurogroup for Animals**, susțin metodele de protecție a peștilor care nu sunt dăunătoare și despăgubirea piscicultorilor, astfel cum este solicitat. *Stichting Vissenbescherming* și *Compassion in world of Farming* nu sunt de acord cu utilizarea metodelor letale. *Eurogroup for Animals* dorește să promoveze coexistența și investiția în metode de gestionare neletală eficiente. Toate obiectivele și eforturile politice și practice ar trebui să se îndrepte către o gestionare eficientă neletală.

Aceste grupuri nu susțin recomandarea 4.

Aquaculture Advisory Council (AAC)

Rue Montoyer 31, 1000 Bruxelles, Belgium

Tel: +32 (0) 2 720 00 73

E-mail: secretariat@aac-europe.org

Twitter: @aac_europe

www.aac-europe.org